

Pertti Seppänen

IN THE SERVICE OF PEACE

Perti Seppänen

IN THE SERVICE OF PEACE

Copyright © 2011, Perinneyhdistys Kuneitran Kojootit Ry,
Hämeenlinna, Suomi, www.kuneitranksjootit.org

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-672-4

Omistan tämän "matkakertomuksen" kaikille
palvelustovereilleni jääkäristä
kenraaliin. Te olitte viimesen päälle
hyviä jätkiä.

Kun britit aikoinaan houkuttelivat nuoria
miehiä liittymään laivastoon, he
julistivat: "Join the Navy, see the World"!
Meillä värvättiin lähes samalla tavoin:
"Join UN, see the World". Mikäs sen
hienompaa, kuin ulkomaanmatka lämpimiin
maihin ja siitä vielä maksetaan. Niinhän
me luulimme!

Sisällysluettelo

Lukijalle.....	5
Johdannoksi	6
Komppanian päällikkönä Kyproksella 1965.....	8
Pataljoonan kakkosmiehenä Suezilla 1974...46	
Komentajana Siinailla 1979.....	86
Komentajana Golanilla ja AFC:na Damaskoksessa.....	146
Muut YK-palvelukseen liittyvät tehtävät..	179
Lopuksi.....	190
CV.....	193
Liitteet.....	194

LUKIJALLE

Tämä Pertti Seppäsen (1936-2006) alun perin lähipiirilleen kirjoittama kirjan on postuumisti julkaissut Perinneyhdistys Kuneitran Kojootit Ry hänen omaistensa avustuksella.

Teos on pyritty säilyttämään alkuperäisasussaan. Merkittäviä muutoksia ei ole tehty.

Perinneyhdistys Kuneitran Kojootit Ry
www.kuneitranksjojootit.org

Isämme Pertti Seppänen kirjoitti tämän kirjan useita vuosia missioittensa jälkeen päiväkirjamerkintöihin ja muistiin pohjautuen. Koska ihmisen muisti on mitä on, voi joku muistaa asiat toisin.

Isämme kirjoitti elämässään 2 kirjaa, ensimmäinen oli omaelämäkerta ja toinen tämä YK-missioista kertova kirja. Me sukulaiset, sekä muutama rauhanturvaaja jolle olemme kirjaa lainanneet, ovat pitäneet lukemastaan joten kun Perinneyhdistys Kuneitran Kojootit Ry tarjoutui julkaisemaan kirjan, emme epäröineet hetkeäkään tarttua tilaisuuteen.

Mukavia lukuhetkiä Pertti Seppäsen YK muistelmien parissa.

Anu Helena ja Kimmo Seppänen
Pertti Seppäsen lapset

JOHDANNOKSI

Muistelmiani kirjoittaessani totesin, että palveluksistani YK-joukoissa oli tosi paljon kertomista ja muisteltavaa. Niin paljon, että niistä varmaan syntyy oma kirjansa. Edelleenkään en tunne tarvetta näiden muisteloiden julkaisemiseen suurelle yleisölle. Toisaalta en aio mitenkään rajata lukijoitani. On tietenkin mahdollista, että eniten näistä saavat irti muut rauhaa turvaamassa olleet jo pelkän terminologian vuoksi.

Kun Suomi 1956 lähetti YK:n pyynnöstä komppanian Suezin alueelle, olisin innolla halunnut päästä mukaan. Olin kuitenkin aloittanut opiskelut Kadettikoulussa ja sieltä ei noin vaan lähdetty "supailemaan".

Seitsemän kertaa minulle on tarjottu YK-tehtävää, kolme niistä olen voinut käyttää hyväkseni, joskin tehtäviä niistä kuitenkin tuli neljä:

- komppanian päällikkö Kyproksella 1965,
- pataljoonapuseeri Suezilla 1974,
- pataljoonan komentaja Siinailla 1979 ja
- pataljoonan komentaja Golanilla 1979-80.

Kolmesta minulle tarjotusta, jotka jouduin hylkäämään, ensimmäinen oli huoltoapuolen tehtävä UNFICYP:n esikunnassa 1960-luvulla. En ollut kovin innokas opiskelemaan kv-huollon asioita. Toinen oli jo ihannevirka, UNDOF:n esikuntapäällikkö. Tähän tehtävään ehdin saada jo kirjallisen määräyksen 1984.

Olin kovasti lähdössä Damaskokseen, kun tuli tieto, että Gustav Hägglund on määrätty UNDOF:n komentajaksi. Siellä olevat itävaltalaiset

nostivat haloon, ettei samasta maasta voi olla kaksi ylimmän viran haltijaa. Näin minun matkani peruttiin. Kolmas hylätty oli Namibian rauhanturvajoukon operaatiopäällikön tehtävä 1989. Kun lähtöpäivämäärä selvisi, määrättiin lähtijät rokotuksiin. Minulla oli flunssan jälkitautina keuhkoputken tulehdus ja kuntoni oli varsin keho. Jos minä siinä tilassa olisin ottanut vahvat rokotteet, ei kroppani olisi sitä todennäköisesti kestänyt. Näin jäi tämäkin upea tehtävä kokematta. Lisäksi kerran olin hakeutumassa vapaaehtoisesti UNIFIL:n apulaisesikuntapäällikön tehtäviin, mutta virka ehdittiin lakkauttaa ennen kuin sain hakupaperini käsittelyyn.

Palvelu YK-joukoissa on antanut minulle ammatillisesti enemmän, kuin osaan itse aavistaakaan. Toisaalta on myös tunnustettava, että ne ovat vieneet minut pois perheeni parista. Lapset olisivat tarvinneet isää ja vaimo puolisoa perheen yhteisistä asioista päätettäessä.

Tehtyä ei saa tekemättömäksi. Niinpä etsin kertomukseeni asioiden valoisia puolia.

Olen joskus nuorempana päättänyt, että kolme asiaa en opiskele: tietokoneen käyttöä/espanjan kieltä ja kolmas on aina erikseen päätettävissä. Nyt joudun lähes luopumaan ensimmäisestä, koska ainakin suunnittelin kirjoittaa tätä tietokoneella. Olen myös havainnut helpommaksi kirjoittaa minämuotoon. Se ei jätä selityksille tilaa.

Tässäkin tarinassa asiat on kirjoitettu niin kuin minä ne muistan. Joku toinen siellä ollut

voi muistaa ne eri tavalla, mutta sillä ei ole väliä. Niin kuin ei millään muullakaan Lähi-idässä.

KOMPPANIAN PÄÄLLIKKÖNÄ KYPROKSELLA 1965

Alkuvuodesta 1964 levisi aluksi sotilashuhu, joka myöhemmin vahvistettiin, että Suomi osallistuu Kyproksen kriisin ratkaisuyrityksiin lähettämällä YK:n käyttöön rauhanturvajoukon sekä muutakin henkilökuntaa. Asia koski myös melkoista joukkoa puolustusvoimain henkilökuntaa. Palvelin silloin Lappeenrannassa Kanta-aliupseerikoulussa koulutusupseerina. Meitä oli kaksi miestä, joita asia kiinnosti heti alkuvaiheessa, kun siitä tuli kysely. Toinen oli kapteeni Antti Lehtola ja toinen olin minä. Ystäväni Antti osasi jo siinä vaiheessa "petaamisen" jalon taidon. Jälkeenpäin minulle selvisi, että hän oli käynyt pääesikunnassa kehumassa itseään ja englanninkielen taitoaan. Samalla hän vihjaisi minun kielitaitoni olevan heikko! Myöhemmin saarella tapaamani kreikkalaiset ja etenkin turkkilaiset kertoivat minulle Antin sanavaraston olleen noin viisikymmentä ja että hän kulki aina tulkki mukana. Myönnän, että minun kielitaitoni oli aluksi heikko, mutta mistä pirusta Antti sen tiesi silloin. Eihän sitä koskaan testattu. Kadettikoulun ja kapteenikurssin arvosanat englanninkielessä olivat hyvät!

Niinpä, kun lähtöhetki koitti Antti lähti ja minä jäin rannalle ihmettelemään. Miten tässä nyt näin kävi? No, töitä oli riittävästi ja asia lakkasi kaivelemasta vähin erin. Puolen vuoden kuluttua Antti oli tulossa pois ja henkilöstön

valintaa suorittavat pitivät itsestään selvänä, että minä otan häneltä vastaan 5.

Jääkärikomppanian päällikön tehtävät. Muodon vuoksi minulle soitettiin ja kysyttiin, että olinhan minä vielä halukas lähtemään. En ollut. Syyksi valittelin töitten määrää ja muitakin tekosyyitä taisi olla. Todellinen syy oli, että minua vieläkin kyrssi alkuperäinen valinta. En silloin ymmärtänyt, että valitsijaherrat saattaisivat kyllästyä minuun. No, sitä he eivät onneksi tehneet.

Seuraavan kerran asiaan palattiin keväällä 1965. Minulta kysyttiin puhelimitse olisinko halukas lähtemään Kyprokselle 1. JK:n päälliköksi. Harkinta-aikaakin annettiin ruhtinaalliset kaksi tuntia. Itse olin valmis lähtemään vaikka heti, mutta oli minun kysyttävä vaimoni mielipidettä. Niinpä ajoin Yhdyspankkiin, missä hän oli töissä ja kerroin tilanteen. Hän sanoi: "Tee, niin kuin haluat. Minä en sano mitään." Vastaus osoitti, että hän ei pitänyt ajatuksesta, mutta ei halunnut suoraan vastustaakaan mahdollista uraani YK:n palveluksessa. Sekavin tuntein palasin työmaalleni. Seuraavana piti käydä kertomassa koulun johtajalle. Hän oli iloinen puolestani ja sanoi koulumme olevan ylpeä siitä, että meillä on kelpaavia miehiä niin vaativiin tehtäviin. Sitten hän käski minun mennä naapurihuoneeseen selvittelemään koulun apulaisjohtajan, maj Braskin kanssa, miten työni tulee hoitaa poissa ollessani. Kun astuin Braskin huoneeseen, näin hänen niskansa punottavan pahaenteisesti ja silloin arvasin hänen kuulleen keskusteluni koulun johtajan kanssa. En ehtinyt sanoa kuin: "Herra majuri",

kun hän huusi: "Seikkailija. ULOS!" Minulle tuli tilaisuus kymmenkunta vuotta myöhemmin muistuttaa häntä näistä sanoista. Palvelin silloin Jyväskylän sotilaspiirin esikunnassa järjestelytoimiston päällikkönä. Olimme käynnistämässä erään prikaatin esikunnan kertausharjoitusta ja sen komentajaksi ilmoittautui samainen maj Brask! Kun muistutin hänelle tapausta kymmenen vuoden takaa, sekä sitä, että hän itse meni kahdeksi vuodeksi Kyprokselle YK-tehtäviin ja vielä sen takia, ettei hän halunnut töihin sotilaspiiriin, jonne hänet oli siirretty. Brask levitteli minulle käsiään kuin juutalainen ja yritti naurulla kuitata asian. Enhän minäkään halunnut sitä enää pahalla muistella ja niin asia jätettiin siihen.

Minut oli ylennetty kapteeniksi 4. kesäkuuta. Koulutus Kyprosta varten alkoi 16. kesäkuuta ja minulle annettiin majurin laatat kaulukseen. Tuntui samalla kertaa huikealta, mutta toisaalta nolotti, kun ikivanhat kapteenit tulivat esittäytymään, niin kuin nuoremman upseerin pitää tehdäkin.

Koulutus tapahtui siihen aikaan Helsingin Ilmatorjuntarykmentin tiloissa Hyrylässä. Koulutuksesta en paljoakaan muista, vaikka kyllä se varmaan tosissamme otettiin. Juhannus saatiin viettää kotonamme ja kohta sen jälkeen oli lähtö. Uskomatonta oli myös se, että minä lähdin ensimmäistä kertaa elämässäni ulkomaille! Olinhan sentään jo kolmekymmentä vuotta vanha. Lähtöparaatin vastaanottivat puolustusministeri Arvo Pentti sekä puolustusvoimain komentaja Sakari Simelius. Asia ylitti uutiskynnyksen ja

ISBN: 978-952-498-672-4

www.bod.fi

